

บทที่ ๘

หลุมดำดูเวลา

และการตามล่าของมนุษย์นอกจักรวาล

ตอนที่ ๒๓

หมู่บ้านไร้เวลา

จาก นำพวกเด็ก ๆ ทำพิธีศพง่าย ๆ ให้แก่ มาลา ร่างของเขาถูกฝังไว้ที่โคนต้นไม้ ช้างก้อน หินใหญ่ ไม่มีเวลาอ้าปากกันนานนัก ลีชีวิตที่เหลือ รอด จากการถูกโจมตีของหนอนยักษ์ ก็เดินทาง ต่อไป การเดินทางบนพื้นทรายที่ร้อนระอุ และ บาดแผลที่จากได้รับ สร้างความล่าช้าในการเดิน ไม่น้อย พวกเขาทั้งเหนื่อย ทั้งหิว น้ำเหลือน้อยลงไป ทุกที จากเดินรั้งท้าย เขาพยายามเดินให้ทันพวก เด็ก ๆ เขายังไหวอยู่ ยังไปต่อได้

๒ วันผ่านไป บนทะเลทราย

จาก ถูกทิ้งห่างจากเด็ก ๆ เข้าไปทุกขณะ อุปสรรคบนทะเลทราย ต่างกับภูตไร่ยาในป่า อย่าง ลื่นแข็ง คัทรูที่นำกลัวบนทะเลทราย คือ ความร้อน และไม่มีน้ำ แต่คัทรูในป่า คือพวกภูตผีปีศาจและ ลัตว์ร้าย แม้ว่ามันจะมีปริมาณมากกว่าก็ตาม แต่

เขาเป็นคนป่า ยังพอรู้วิธีสู้และหลีกเลี่ยงกับมันได้ แต่มันใช้ไม่ได้กับบนทะเลทรายบ้าง นี่ บาดแผลของจาดู บวมหนักขึ้น เขาไม่อาจทนต่อความร้อนของพื้นทรายต่อไปได้ รู้สึกว่า ตัวเองกลายเป็นตุ่มถ่วงของพวกเด็ก ๆ ไปเสียแล้ว

สังข์เดินนำหน้า โสนน้อยและเอื้อย ไปบนเนินทรายเตี้ยๆ แม้ว่าจุดหมายข้างหน้า จะยังมองไม่เห็น แต่ก็ต้องไป เพราะชินหยุดอยู่ที่นี่ ตายอย่างเดียว ไปข้างหน้ายังมีโอกาสรอด ไซ้! แต่สำหรับผู้ที่แข็งแกร่งเท่านั้น สังข์หันไปมองข้างหลัง เห็นจาดูล้มฟุบลงบนพื้นทราย เขาคงเดินต่อไปไม่ไหว เพราะแผลที่ข้อเท้า เขาจะไม่ทิ้งจาดูไว้ที่นี่เด็ดขาด สังข์เดินย้อนกลับมา ประคองจาดูให้ลุกนั่ง ริมฝีปากของเขาแห้งผาก สังข์เอาน้ำที่เหลือของเขาให้ดื่ม มันมีแค่อีกเดียว แผลที่ข้อเท้าก็บวมหนักขึ้น

“จาดู ออกทนไว้ล่ะ” สังข์ พูดพร้อมกับ ดึงร่างของเขาให้ลุกขึ้นยืน แต่เขาทำไม่ได้

“เราไม่ไหวแล้ว” จาดู บอก

“ไม่ล่ะ จาดูต้องออกทน เราต้องไปต่อ”

จากอุส่ายหัว โบกมือ ให้สังข์ไปต่อ และให้ทิ้ง
เขาไว้ที่นี่ เขามองหน้าสังข์ ด้วยสายตาที่สังข์อ่าน
ได้ ว่าขอโทษ ที่ไม่สามารถส่งเด็กๆ ไปให้ถึง
จุดหมายได้ สังข์ หลังน้ำตาอันแห้งผากออกมา
ให้กับความมุ่งมั่นของจากู ไม่มีใครที่ไหนอีกแล้ว
ที่จะซื้อสัตย์ รักษาคำสัญญาได้ดีเท่าเขา ... สังข์
เงยหน้ามอง ตะวัน เริงชอร้อง มันจะทดสอบ
ความอดทนของพวกเขาเด็กๆ ไปถึงไหน ในเมื่อพวก
เขาก็เป็นแค่เด็ก ขนาดผู้ใหญ่ที่เดินฝ่าทะเลทราย
ยังทนไม่ได้ แต่นี่เขายังเป็นเด็ก ที่มีผู้ใหญ่เพียงคน
เดียวเป็นผู้ดูแล และพี่เลี้ยงของพวกเขากลับต้อง
มาเป็นภาระให้เด็กอีก มันไม่ยุติธรรมเลยสำหรับ
สวรรค์ มันโหดเกินไปสำหรับบทเรียนบทนี้

“เรามาด้วยกัน เราต้องไปด้วยกัน เราจะไม่ทิ้ง
ให้จากูตายที่นี่ เราจะคุ้มจากูไปเอง”

“คุณโน่น!”

เสียงโศกน้อย ตะโกนมาจากเนินทราย เคี้ยว
รับเดินขึ้นไปดู พ้นจากเนินทรายนี้ไป มองเห็นลำ
ธารน้ำใสเขียวอยู่ข้างหน้า ถัดไปเป็นป่าหินและ
หมู่บ้าน

“เราไม่ตายแล้ว” โสณน้อย ยิ้มอย่างมีความหวัง

“จริงๆ ด้วย เราชอบแล้ว” เอื้อย เพยอปากแห้งๆ

เอื้อย ส่งสัญญาณมือ ให้สังข์รีบขึ้นไปข้างบนสังข์ประคองจางู เดินขึ้นมาที่เนินทราย เอื้อย โสณน้อย พากันหัวเราะ วิ่งไปยังลำธารน้ำสีเขียว สังข์และจางู ยิ้มอย่างมีความหวัง “เห็นไหม จางู เรามีน้ำกินแล้ว”

สังข์กับจางู พยายามพาร่างไปให้ถึงลำธารจากพื้นทราย ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นพื้นหินผสมดินแห้งๆ ยิ่งใกล้ลำธาร ก็อนหินก็ยิ่งเยอะขึ้น จากพื้นดินปนทรายที่แห้งๆ เปลี่ยนเป็นหินปนทราย ชุ่มน้ำ และเมื่อไปถึง มันคือสวรรค์บนดิน มีน้ำใสๆ ไหลเป็นทาง ร่องน้ำกว้างราวๆ สองก้าวเดินทางน้ำไหลมุ่งสู่ทิศตะวันตก เมื่อมองทวนกระแสน้ำ ที่อยู่ทิศตรงกันข้าม เห็นเอื้อยกับโสณน้อย หัวเราะแลวักน้ำสาตไถ่กัน ถัดห่างออกไปไกล เห็นหลังคาบ้านเรือน ปูกลติดกัน และห่างกันเป็นหย่อมๆ ล้อมรอบด้วยป่าหินที่ผุดแหลมขึ้นมาจากแผ่นดิน

หลังจากเห็นคเหน็อยจากการเดินทาง ทั้งสี่
ชีวิตมีเวลามากพอที่จะพักเอาแรงที่นี้ ที่ริมลำธาร
เล็กๆ พวกเขาทำเพียงพักชั่วคราว แบ่งข้าวเหนียว
ก้อนสุดท้าย ใหญ่กว่ากำปั้นนิดหน่อย และเนื้อ
แห้งเพียงชิ้นเดียว แจกจ่ายกันกิน พอประทังชีวิต
แล้วค่อยไปเติมกระเพาะกันอีกที เมื่อไปถึงหมู่บ้าน
ข้างหน้า แต่ตอนนี้ ต้องจัดการบาดแผลของจาดู
เสียก่อน มันบวมเป่งด้วยพิษอากาศร้อน เอื้อยเอา
ยาสมุนไพรออกมาทา บำบัดความเจ็บปวดและลด
อาการบวม

พวกเขาพักอยู่ที่ลำธารครูใหญ่ อากาศก็เริ่ม
บรรเทาความร้อนลง เพราะเป็นเวลาบ่ายจัด ดวง
ตะวันสีแดง ต่ำลงมาใกล้ถึงขอบฟ้า

สัมภาระของพวกเด็กๆ ก็ลดน้อยลงไปมาก
เหลือแต่ถุงเสื้อผ้า บรรจุของที่จำเป็น อาวุธติดตัว
จาดู ใต้ไม้ค้ำยันที่ถูกสร้างขึ้นอย่างง่าย ๆ ทุกคน
เดินทางกระแสน้ำขึ้นไปได้สักพัก จำนวนก้อนหิน
สองข้างทางก็เริ่มหนาแน่นขึ้น เดินทางลำบากขึ้น
คราวนี้ เอื้อยเป็นคนนำทาง สังข์ คอยช่วยเหลือ
จาดู เอื้อยเปลี่ยนทางเดิน จากริมฝั่งมาเป็นกลาง
ลำธารน้ำ เพราะมีก้อนหินโผล่พ้นทางน้ำ วางห่าง
กันระเกะระกะ เป็นระยะ ไม่กว้างกว่าเท้าก้าวถึง

พวกเขาเดินมาได้สักพัก ก็มาถึงประตูหินโค้ง
ทรงกลมขนาดใหญ่ สูงเท่าหลังคาบ้าน ดูเหมือน
ล้อเกวียนหนาๆ แต่ไม่มีคุม ไม่มีซี่ล้อ ส่วนของ
วงกลม ๓/๔ ส่วน ตั้งอยู่บนพื้นดิน คล่อมลำธาร
ฝั่งซ้ายและฝั่งขวา อีก ๑/๓ ส่วน มันจมลงไป
พื้นลำธาร ไม่แน่ใจว่ามันถูกสร้างขึ้น หรือมีคนเอา
มันมาตั้งไว้ที่นี่ เพราะมันเป็นความโค้งที่สวยงาม
ดูเป็นระเบียบ มีอักษรและรูปแกะสลักแปลกๆ ใน
ขนาดเท่าๆ กัน สลักไว้บนความโค้งของหินนั้น
ไม่รู้ว่ามันอ่านว่าอย่างไร รูปสามเหลี่ยม รูปชด
หอย รูปปิรามิด รูปนก รูปม้า รูปดวงอาทิตย์ รูป
ครึ่งวงกลม รูปหกเหลี่ยม ฯลฯ วางเป็นแถว เป็น
แนว ดูเป็นระเบียบดี ส่วนที่เห็นนี้ มันอยู่บนพื้นดิน
ส่วนที่จมดิน ก็คงไม่ต่างกัน

แสงอาทิตย์ยามอัสดงส่องประกายผ่าน
เหลี่ยมหิน ของแท่งหินแท่งหนึ่งที่อยู่ไกลออกไป
กลายเป็นลำแสงทรงกลม ส่องตรงมาที่ประตูหิน
โค้ง เกิดเงาขึ้นที่บริเวณอักษรโบราณ ดูสวยงาม
เป็นเวลาเดียวกันที่พวกเขาเด็กๆ และจาดู เคลื่อนตัว
ผ่านประตูหินโค้งไป จาดู รู้ลึกลับเวียน เหมือน
พื้นดินหมุนตัว พวกเขาเด็กๆ ก็มีอาการไม่ต่างกัน
เคี้ยวกับโสนน้อย ถึงกับอาเจียน แต่ไม่มีอะไร

ออกมา เคี้ยวบอกให้เพื่อนๆ พยายามเคลื่อนย้าย
ไปพักกันบนฝั่งจะดีกว่า

เมื่อพ้นแนวประตูหินโค้ง อากาโรนก็หายไป
ไต่ยีนเสียงคนตรีเบาๆ แ่ว่วมาตามสายลม

“สงสัยพวกเราจะหิวข้าว จนตาลาย” ดั่งซี่
เคี้ยวขึ้น

“หิวข้าวอะไรกัน เธอมองไม่เห็นอะไรหรอก
ตอนพื้นดินหมุนตัวๆ นะ” เคี้ยว สงสัย

“เออ จริงสิ เรามองเห็นทุกอย่างเป็นสีแดงไป
หมด สงสัยจะเมาหนักกว่าเธอ”

“ไม่นะ เราเห็นเป็นสีขาวแล้วกลายเป็นสีรุ้ง”
โสนน้อย ก็เห็นเช่นนั้น “แล้ว จากู ละ เห็นอะไร?”

ทุกคนมองหน้ากัน แต่ก็ไม่มีใครคิดตั้งคำถาม
ในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ณ เวลาเดียวกัน มัน
เป็นความรู้สึกประหลาด ที่ต่างคนต่างก็มีอาการ
เมาเหมือนกัน แต่มองเห็นสีสรรต่างกัน ในเมื่อยัง
หาคำตอบไม่ได้ ก็คงปล่อยให้มันเป็นปริศนาต่อไป
เรื่องอัศจรรย์แปลกประหลาดแบบนี้ พวกเขา
ผ่านมามากแล้ว สงสัยไปก็ไม่เกิดประโยชน์ ขอแค่
ให้สมาชิกทุกคนปลอดภัยก็พอแล้ว

แต่ความอัศจรรย์หนึ่ง ต่างกับทุกคราวที่ผ่านมา เพราะมันจะเป็นจุดเปลี่ยนชีวิตของพวกเขา ให้พลิกไปอีกด้านหนึ่ง ไม่อาจทำนายเหตุการณ์ข้างหน้าได้ว่า พวกเขาจะมีโอกาสพบพ่อแม่หรือไม่ เอื้อย ลังซ์ จากู โสณน้อย เดินทางต่อ เพื่อให้ถึงบ้านคนก่อนมืด พวกเขาไม่ทันสังเกต มีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้นที่นี่ น้ำในลำธาร หยุตไหลเอวคือๆ เหมือนถูกแช่แข็งไว้ในแอ่ง ทั้งๆ ที่เมื่อสักครู่ มันก็ยังมีไหลเป็นปกติ

มาถึงเนินดินเตี้ยๆ บริเวณหน้าหมู่บ้าน ก็เป็นเวลาพลบค่ำ ลังซ์มองลงไปข้างล่างด้านทิศตะวันตก มองเห็นประตูลิ้นโค้ง ตั้งหมื่นเป็นเงามืด มันยังคงคร่อมอยู่บนลำธารนั้นมานานแล้ว ที่นี่เป็นหมู่บ้านโบราณ ตั้งอยู่บนฝั่งลำธารน้ำ บ้านทุกหลังก่อด้วยอิฐหิน หลังคามุงด้วยกระเบื้องดินเผา มีผู้คนราว ๔ - ๕ คน แต่งกายง่าย ๆ ด้วยผ้าสีเทา เดินเข้าออก จากบ้านหลังหนึ่ง ที่ปลูกอยู่ใจกลางหมู่บ้าน ชนानไปกับแนวลำธารน้ำที่อยู่ด้านหลัง เป็นอาคารหินชั้นเดียวระกอบด้วยห้องหลาย ๆ ห้อง ที่อยู่ติดกันราว ๓๐ ห้อง แต่ละห้องมีระเบียงเชื่อมติดกัน อาจจะเป็นโรงแรมก็ได้ แสงไฟจากตะเกียงที่อยู่หน้าห้องของแต่ละห้อง ไม่สว่างนัก พอให้มองเห็นทางเดินระหว่างห้องต่างๆ

เสียงดนตรีสนุกสนาน ดังมาจากที่ใดที่หนึ่งใน
อาคารหลังนี้

“พวกเราจะพักกันที่นี่ จากูว่าไง?” สังข์ถาม
จากูเห็นด้วย

สังข์ทำหน้าที่เจรจาแทนจากู ซึ่งยังเดินกระ
พร่องกระพริ่งมาตลอดทาง เมื่อไปถึงบริเวณ
หน้ามุข สังข์ก็ผลักประตูเปิดเข้าไป ชวนเพื่อนๆ
เดินหายเข้าไปในห้องโถงใหญ่

ภายในก็เหมือนเรือนพักทั่วไป ใช้แสงสว่าง
จากตะเกียง ที่ติดตั้งอยู่ทั่วห้อง ที่นั่งรับรองแขก มี
คนนั่งคุยกัน ๒ - ๓ คน ด้วยภาษาพิมพ์ ฟังไม่
รู้เรื่อง ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะเสียงดนตรีนั้น มัน
กลบเกลื่อนรบกวนเสียงพูดคุยกัน คนที่นั่งแต่งตัว
กันแปลกๆ ทุกคนดูเป็นผู้ชายแต่ไว้ผมยาวถึงบ่า
ผิวดำแดงซีดๆ สวมเสื้อผ้าสีเทาเนื้อหยาบ ที่ถัก
ทอแบบง่ายๆ ชายร่างยักษ์สูงใหญ่กว่าทุกคน ใน
ห้องนี้ หน้าตาค่อนข้างดู จ้องมองแขกที่มาเยือน
ในยามค่ำ เหมือนจะถามว่า ต้องการห้องพักใช้
ไหม

“สังข์ พวกเขา พูดภาษาเดียวกับเราหรือ
เปล่า?” โสณน้อย หลบหน้ากระซิบถาม

“ไม่รู้สิ”

จาก ชยับตัวเข้าไปใกล้ พูดด้วยภาษาของเขา พนักงานชายร่างยักษ์ ยกไหล่แบะมือ “ไม่รู้ว่าเขา ฟังจากูรู้เรื่องหรือไม่

“เรา ต้อง การ ห้อง พัก” ลังซ์ อ้าปากกว้าง พูดซ้ำๆ บอกความประสงค์ พร้อมกับยกนิ้ว ๔ นิ้ว แล้วรวบเป็นนิ้วเดียว “ห้องเดียว พักรวม ดี คน”

ดูเหมือนชายร่างยักษ์จะเข้าใจ แต่เขาไม่ยอม พูดจาอะไรเลย ได้แต่พยักหน้า ยื่นมือขออะไร บางอย่าง โสนน้อย หยิบก้อนวัตถุสีดำก้อนหนึ่ง ในกระเป๋า วางลงบนโต๊ะเคาน์เตอร์ เขามองมัน แล้วทำหน้าที่ไม่พอใจ เคี้ยวจึงหยิบมันขึ้นมา วาง ลงไปอีก ๒ ก้อน เขาหยิบมันขึ้นมาส่งดู พิจารณามันอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็วางมันลง ด้วยสี หน้าที่ไม่พอใจ คราวนี้ เคี้ยว ยกถุงทิ้งไป วางโครม ลงบนเคาน์เตอร์ แล้วสิ่งที่เหลืออยู่ข้างใน ออกมาจนหมด ทั้ง ๔ ก้อน แล้วถ่ายหน้า แบะมือ ไล่ชายร่างยักษ์ เขาครุ่นคิดสักครู่ ด้วยสีหน้านิ่งๆ แทนการตอบรับ แล้วเดินหายไปด้านหลังของ เคาน์เตอร์

“พวกเรา ยังไม่ได้กินอะไรมาเลย ขอของกิน
เขาหน่อยได้ไหม” โสณน้อย บอกลั้งซี่

ลั้งซี่จะถามต่อ แต่ชายร่างสูง กลับเดินนำหน้า
มือซ้ายถือลูกกุญแจ มือขวาควักเรียกแขกที่มา
ใหม่ พวกเด็ก ๆ และจาดู เดินตามเขาออกจาก
ห้องโถง ผ่านระเบียง ไปยังห้องพักห้องหนึ่ง ที่อยู่
เกือบท้ายสุดของอาคาร

ประตูห้อง ทำด้วยไม้แผ่นหนาห่อหุ้มด้วย
เหล็ก ดูแน่นหนา มันถูกใช้งานมานาน ชายร่างสูง
เปิดมันออก เข้าไปข้างใน เป็นห้องที่มีขนาดไม่
ใหญ่นัก มีเตียงไม้ขนาดใหญ่เพียงตัวเดียว อยู่มุม
ห้องด้านที่ติดกับหน้าต่างบานปิด ไม่มีเฟอร์นิเจอร์
ตกแต่งอะไรมากนัก นอกจาก กระจกเงา ราว
แขวนผ้า มีเตาผิงอยู่หนึ่งเตา แต่ตอนนี้เป็นฤดู
ร้อน มันจึงยังไม่ถูกใช้งาน ชายร่างสูง จุดไฟที่
ตะเกียง สองดวง ที่อยู่มุมห้องตรงข้ามกัน แล้วชี้
ไปที่ประตูที่อยู่ด้านข้าง เขาคงหมายถึงห้องน้ำ
เขายื่นลูกกุญแจให้โสณน้อย แล้วก็ออกจากห้องไป

ทันทีที่ดวงข้าวของสัมภาระเสร็จ เค็ดยบอกให้
จาดูนั่งบนเตียง แล้วรีบแกะผ้าพันแผลที่เท้าออก
บาดแผลฉกรรจ์ไม่น้อย เธอรีบทำความสะอาด
โดยเร็ว ด้วยอุปกรณ์เท่าที่มี

“สังข์ เธอว่า เขาดูแปลกๆ ไหม?” โสณน้อย พุด ขณะเอื้อยทำแผลให้จาดู “รับหินเหล็กไหลนั้น ไปแล้ว ไม่ถามเราเลยซักคำ ว่าเราจะพักที่คืน เรา เป็นใคร มาจากไหน แล้วจะไปไหน”

“เขาจะถามทำไมให้เสียเวลา เขาให้เราพักก็ดี นักหนาแล้ว เพราะเราไม่มีเงินเลย” สังข์ ตอบ ขณะจัดวางข้าวของ ให้เข้าที่ “ที่จริงเหล็กไหลนั้น มันอาจจะมีค่าสำหรับพวกเขาก็ได้ เคยบอกว่าเป็น ของหายาก”

“แต่ว่า มือของเขา—”

“ทำไมเหรอก?”

“เย็นเฉียบเหมือนแช่ในน้ำ”

“เธอรู้ได้ไง?”

“ตอนรับบุญแจจากมือเขา”

“อย่าคิดมากนะ วันนี้เราโชคดีนะ ตั้งแต่ เดินทางมา ไม่เคยมีที่นอนดีๆ เหมือนอย่างคืนนี้”

“เราหิวข้าวแล้ว” เอื้อย พุดหลังจากทำแผล ให้จาดู

จาดูกับเตี๊ยกๆ พวกมันเดินออกจากห้อง ไปที่ ระเบียงหน้าห้อง ข้างนอกมีดสตัว แต่ยังมีแสง

จันทร์ส่องให้เห็นบริเวณภายนอก ดูเงียบสงบดี พวกเด็ก ๆ รู้ลึกดีขึ้น หลายปีมานี้ พวกเขาไม่เคยเจอสภาพแวดล้อมดี ๆ แบบนี้มาก่อนเลย แต่ความหิว พาพวกเขาเดินตรงไปหาชายร่างสูง ที่หน้าโต๊ะเคาน์เตอร์ ลังซ์ รับพนักงานเสิร์ฟไปกับชายร่างสูง “เรา หิว มี อะไร กิน ไหม?”

ชายร่างสูง พาแขกหน้าใหม่ ไปยังอีกห้องอาหาร ซึ่งอยู่ไม่ไกล พอเปิดประตูเข้าไป อะไรกันนี้! ช้างในแอสไปด้วยผู้คนที่แต่งตัวเหมือนๆ กัน ทุกคนไว้ผมยาว ใบหน้าก็คล้ายๆ กัน เลยทำให้แยกไม่ออกว่า ใครเป็นหญิง ใครเป็นชาย พวกเขากำลังสนุกสนาน กับการเล่นพนัน กิน สูบ ดื่ม ถ้าฟังภาษาพูดก็ฟังไม่รู้เรื่องอยู่แล้ว เสียงหัวเราะพูดอะอะโวยวายตั้งแข็งแะ ก็ยิ่งฟังไม่เป็นภาษามนุษย์ ที่ผนังด้านหนึ่ง มีนาฬิกาติดตั้งอยู่ แต่เข็มมันไม่กระดิก

โศนน้อย เคี้ยว รู้ลึกตื่นกลัวเล็กน้อย แต่เพราะความหิว ไม่อาจปฏิเสธสิ่งแวดล้อมเหล่านั้นได้ และไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้ พวกเขาถูกพาให้ไปนั่งที่โต๊ะอีกมุมหนึ่ง ท่ามกลางสายตาจับจ้องมองมา ลักครู อาหารก็มาถึง จากูและเด็ก ๆ ต่างตั้งหน้าตั้งตาทินด้วยความเอร็ดอร่อย ก็แน่ละ

ไม่ได้กินอาหารดีๆ อย่างนี้มาหลายวันแล้ว ความ
ตื่นกลัวเมื่อสักครู่หายไปทันที ดูเหมือนว่า จาอูจะ
พอใจอาหารนั้นมาก จนออกหน้าออกตา พวก
เด็กๆ ก็เช่นกัน แต่ยังคงมูมมามน้อยกว่า

เวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่รู้ จาอูรู้สึกพอใจมาก
สนุกสนานไปกับเสียงเฮฮา ของแขกโต๊ะอื่น ที่ร้อง
รำทำเพลง แต่สังข์เห็นว่า พวกเขาอยู่ที่นั่นนาน
เกินไปแล้ว และถึงวงคิ้วย สะกิดบอกให้จาอูกลับ
ห้อง แต่จาอูกำลังเมาอาหารและเสียงดนตรี เขา
ไม่ฟังและไม่ได้ยินเสียงเตือนของสังข์ สังข์ คึงมือ
ให้จาอูลุกขึ้น ไม่รู้ว่าเขาเมาอาหารหรือเมาเหล้า
กันแน่ เคี้ยว เข้าไปช่วยสังข์อีกแรง หิวปีกของจา
อูกลับห้องพัก

เมื่อมาถึงห้องพัก มันเหมือนอยู่บนสวรรค์
จิตใจต้องลอยมีความสุขอย่างประหลาด อาจเป็น
เพราะความเหนื่อยล้า มาเจออาหารดีๆ หนึ่งห้อง
คึง หนึ่งตาก็หย่อนยาน พวกเขาไม่ได้สนใจเตียง
นอนแต่อย่างใด เคี้ยว โส้มน้อย ล้มตึงลงบนเตียง
แต่เอาหัวไปคนละทาง จาอูเลือกเอาตรงกลางห้อง
กางแขนขาเหมือนปลาตาย สังข์นอนกึ่งข้างล่าง
ติดกับเตียงนอน มีสภาพไม่ต่างจากคนจรจัด

ความหัดบ่ไหลด มักดูตกดินเวลาและอายุของ
สรรพสิ่ง ให้เคลื่อนไหลไปอย่างเชื่องช้า พวกเด็ก ๆ
ไม่รู้เลยว่า เกิดเหตุการณ์อะไรข้างนอก มีผู้คน
มากมาย ททยอยเดินมาชุมนุมกันอย่างช้า ๆ อยู่ราย
รอบอาคาร รวากับว่า ข้างโน้น มีสิ่งแปลกปลอม
ที่พวกเขาจะต้องจัดการ อย่างใดอย่างหนึ่ง.

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๒๘ จุดจบของพวกเอเดียน
กลับไปที เว็บบุชมชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>